

jälle selsammal aeal ja tunnil mää peale minema ja seal ootma, mis saab sündima. „Peale selle“, ütles õppetaja, „olled sa omma ahnuse himmu pärast, omma tüttart seina jätnud ja kõik sedda rohtu korwist wälja wiiskanud, et ennam kulda piddi sisse mahtuma!“

Et naene ükskord omma tütre jälle piddi kätte saama, olli temmal küll üks wäikene troost, — agga seitse aastad odata, olli temma eest, kui pool iggawest aega. Nüüd tullid esmalt need wanna mehhe sõnnad temma meele, kes ütles tedda kõige parremat warra seina jätnud. Temma õppis nüüd ommas hädas ja iggawuses põhjani tundma, et temma omma ahnuse himmuga ülekohhut teinud ja et kuld ja hõbbe mitte kõik murret ja ahhaastust ei wõi ärra wõtta, terwist ja rahhu anda, kuidas temma sedda enne olli arwanud.

Temma arwas nüüd omma ja kõige maailma warra järele, et sedda küll otsata palju on; agga siiski on se kõik tühhine selle wastu, kui ta ommast lapsest piddi ilma jama. Temmal olli küll korwi täis rahha, agga last

olli ta selle eest kaudanud. „Kes omma last, omma sündimise maad ehk omma usku rahha eest ümber wahhetab, se ei olle mitte wäart, et Maa tedda weel kannab!“ olli allati temma mõtte.

Nenda olli se waene, ehk nüüd rikkas naene allati sureks süddame wallus, kõik need 7 aastad. Ka ei putunud temma omma käega selle kulla külge, mis temmal korwis seisis. Wimalaks tuli se päew, mil ta lotis last kätte sawad ja jooksis warra hommiku seina üles mää peale, kus alla temma lapsukene olli jäänud ja lotis Jummalale sure wäe ja helduse peale, et temma laps weel woib olla. Sa wata! — jubba emalt näggi ta omma armast last koopa ees istunud ja tujukwad. Ta olli weel nisamma noor ja priiske, kui siis olli, kui ta mää alla jäänud. Tässakeste istus emma lapse liggi, wõttis tedda sülle andis suud, muljus omma wastu rindu ja nuttis kuuma silma-pisjarad, rõmu pärast ja ütles isiennesses: „Kaddugu nüüd kõik se rahha, se ei te mulle kahju, et agga mo laps kääs on! Nüüd